

borg (Wenzel Neergaard) saavel som fra den højtærede Finansminister, at man gennemgaaende forstaaer, at der her er grebet et Skatteobjekt, som med Berettigelse kan gribes, og at denne Skat vil gennemgaaende have Sympati i Befolkningen. Til disse Ord skal jeg foreløbig indskrænke mig.

A.C. Meyer: Jeg skal ikke lade mig friste af de Udtalelser, der ere fremkomne i Anledning af, hvad jeg har sagt, til at optage nogen Debat f. Elks. om det maaske i og for sig betydelige, men vidtløftige Begreb Livsglæde, uagtet jeg vil sige til den højtærede Minister, at jeg ser virkelig mange Glæder liggende udenfor baade Teatre og Varieteer og Forlystelser; og navnlig den Naturglæde, den højtærede Finansminister pegede paa, vilde jeg ønske, at Byernes store Befolkning havde en meget lettere Adgang til. Men jeg har kun villet fremhæve, at jeg ser ikke, hvorfor man skal beskatte den, der i en stor By søger en Glæde, som ligger en nær, og som man har Lov til at søge, fordi den bidrager noget til at adspredde en; saa hvorfor man skal give 10 Øre mere for det, ser jeg ikke, og jeg bekæmper dette Standpunkt.

Men i øvrigt vil jeg sige, at hele denne Diskussion har jo ført til et Maal; man er klar over, hvad Resultatet omtrent maa blive. Det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) kan ganske roligt tale ud fra sine Ændringsforslags Synspunkter, fordi det utvivlsomt vil blive paa dette Grundlag, at Sagen endelig faar sin Udformning. Det ærede Medlem staar for saa vidt som den sejrende i Diskussionen; det er ikke det højtærede Regeringsparti, der kommer til at sige det sidste Ord her, nej, det ærede Medlem fra Fredensborg er Organet for dem, der ville sejre ved Sagens endelige Afgørelse. Det synes mig ogsaa at fremgaa af, hvad der blev sagt af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard). Han udtalte, at naar disse Krav mødte frem igen, saa haabede han, at Folketinget vilde godkende det Standpunkt, til hvilket man var kommen under Sagens videre Forløb. Jeg vil sige, at det forstaaer jeg meget vel saaledes, at naar Sagen en Gang kommer tilbage fra Landstinget, har den egentlig faaet den Udformning, som man her vil komme til at rette sig efter. Det vil med andre Ord sige, at det ærede Medlem fra Fredensborg har i Dag sagt omtrent, hvad der vil ske i denne Sag, at Regeringspar-

tiet kommer til at følge sine bundsforvante i det andet Ting. Men i øvrigt skal jeg ikke paa dette sene Tidspunkt komme ind paa en yderligere Omtale af selve Sagen, da Tiden ikke frister dertil, og da den jo i Forvejen er afgjort.

Johan Knudsen: Den højtærede Finansminister ønsker med Hensyn til Beskatningen, at der overhovedet ikke skal drages nogen Grænse, men jeg tror nu, at vi faa en saadan Grænse, og jeg er glad ved, at den højtærede Minister indrømmer det naturlige i, at Skellet drages mellem de ministerielle og de ikke-ministerielle Bevillinger, det Skel, Statsmagten selv har sat.

Ligeledes er jeg glad ved den højtærede Ministers Udtalelser til Gunst for min Tanke om, at Koncerter ikke skulle beskattes. Derimod mente den højtærede Minister, at det var rationelt uforvarligt at lade Provinsteatre slippe med den Afgift, de for Øjeblikket have. Jeg kan ikke indrømme, at det er mere rationelt uforvarligt at lade Provinsteatrene slippe end at lade Koncerter slippe, og jeg mener, at det afgørende maa blive, om Skatten vil gøre virkelig Skade eller ikke. Af de Grunde, jeg har anført, mener jeg, at Skatten paa Provinskomedie vil gøre virkelig Skade, fordi den efter min Overbevisning vil udrydde alle ordnede Sceneforhold i Provinsen.

Det har ikke været med Lyst, jeg har foreslaaet, at Teatrene overhovedet skulde betale Statsskat, og i Princippet er jeg enig med de Radikale. De stille Ændringsforslag om, at Ordet „Teater“ skal udgaa i § 1. Men jeg har anset det for min Pligt at gøre, hvad jeg formaadede, for at Lovforslaget dog kunde blive nogenlunde acceptabelt og ikke alt for generende eller ødelæggende for de Institutioner, hvis Betydning og Værdi dog ingen vil underkende.

For øvrigt har jeg kun Grund til at være den højtærede Minister taknemmelig for den Forstaaelse og Velvillie, hvormed han behandlede mine Ændringsforslag. Jeg føler mig overbevist om, at disse mine Ændringsforslag, maaske i en lidt anden Form, men dog i Hovedprincippet, ville blive gennemførte i det andet høje Ting, og da jeg nødig vil have dem nedsablede her ved denne anden Behandling, skal jeg tillade mig at tage dem tilbage. Jeg tillader mig altsaa, Hr. Formand, at tage Ændringsforslagene under Nr. 6, 7, 8 og 11 tilbage.